

Въ това царство царската дъщеря била злѣ болна. Все намръщена, все мълчелива... никой не могълъ да я размѣе и развесели. Царьтъ издалъ заповѣдъ, че ако се намѣри нѣкой да размѣе дъщеря му, ще го награди богато и ще му даде царкинката за жена.

Жално станало на момченцето за царкинката. Разпуснало то мустаци по вѣтъра и полетѣло къмъ града. Лети то и сѣкашъ комаръ пѣе:

„Азъ съмъ момче чудесно,
Колко единъ прѣстъ голѣмо,
Но винаги съмъ засмѣно!
С'дълги си руси мустаци
Азъ гѣтахъ елхи, букаци;
При дърварь-дѣда живѣхъ,
Много добрини видѣхъ. . .“

Забѣлѣзали чернитѣ врани тази хвѣрката га-

дина, нападнали момченцето и почнали да го кѣлватъ съ своитѣ желѣзни клѣвки. . . За да се избави, момчето слѣзло въ голѣмия царски градъ. Хванали го нѣколко улични дѣца за мустаци и почнали да го разхождатъ по всички улици за посмѣшище.

Излѣзла на портитѣ и царската дъщеря и шомъ видѣла туй чудо, прихнала и се засмѣла... и болестъта ѝ веднага изчезнала, сѣкашъ нѣкой я съ ржка отмахналъ . . .